DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Warszawa, dnia 10 grudnia 1959 r. Nr 21 Poz. 115—120

TREŚC:

Zarządzenia Ministra:

Poz. 115 — nr 267 z 28.IX.59 r. w sprawie warunków technicznych obowiązujących przy wznoszeniu budowli i budynków murowanych na terenach obszarów górniczych z wyłączeniem budowli i budynków wielkoblokowych, szkieletowych i przemysłowych.

Poz. 116 — nr 312 z 16.XI.59 r. określające wytyczne w sprawie ustalenia obowiązków służbowych i zakresu odpowiedzialności pracowników wydziałów budownictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) z tytułu sprawowanego nadzoru i kontroli.

Poz. 117 — nr 313 z 17.XI.59 r. w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych nr 1 „Elektromontaż" w Gliwicach.

Poz. 118 — nr 314 z 17.XI.59 r. w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Budowlanej dla Pracujących Ostrowieckiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

Poz. 119 — nr 315 z 17.XI.59 r. w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Fabryki Urządzeń Technicznych w Jaśkowicach Śląskich.

Poz. 120 — 316 z 17.XI.59 r. w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Budowlanej dla Pracujących Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego w Zgorzelcu.

Okólnik Ministra:

Poz. 121 — nr 52 z 20.XI.59 r. w sprawie umieszczania ogłoszeń w prasie

Komunikaty

115.

ZARZĄDZENIE nr 267 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 28 września 1959 r.

w sprawie warunków technicznych obowiązujących przy wznoszeniu budowli i budynków murowanych na terenach obszarów górniczych z wyłączeniem budowli i budynków wielkoblokowych, szkieletowych i przemysłowych.

(Znak: ZPB/TN-11/39/59)

W wykonaniu § 16 Uchwały nr 453/57 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie usuwania szkód górniczych na terenach miast: Bytomia, Zabrza i Będzina oraz w celu ustalenia warunków budowlanych, dotyczących sposobu wznoszenia budynków na terenach obszarów górniczych, w kierunku uwzględnienia w zabezpieczeniu przed szkodami górniczymi nowych zdobyczy techniki budowlanej, a w szczególności uwzględnienia specyfiki Śląskiego Zagłębia Węglowego — zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy wznoszeniu budowli i budynków murowanych, z wyjątkiem budowli i budynków szkieletowych, wielkoblokowych i przemysłowych, na terenach obszarów górniczych powinny być zachowane wymagania instrukcji, stanowiącej załącznik do zarządzenia.

2. Odstępstwa od przepisów instrukcji są dopuszczalne w przypadkach uzasadnionych pod względem technicznym i gospodarczym.

§ 2. Przepisy instrukcji nie mają zastosowania do nowowznoszonych i przebudowywanych budynków oraz budowli, określonych w § 1, gdy roboty budowlane zostały rozpoczęte na podstawie zatwierdzonego projektu przed datą wejścia w życie zarządzenia, co najmniej w zakresie wykonania posadowienia fundamentów.

§ 3. Traci moc Instrukcja Tymczasowa nr 6 Ministra Budownictwa Miast i Osiedli z dnia 19 lipca 1951 r. w sprawie wymagań technicznych, jakie powinny być stosowane przy wznoszeniu budowli murowanych nieszkieletowych na terenach eksploatacji górniczej (Dz. Urz. MBMiO nr 8, poz. 81).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1960 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

Załącznik do zarządzenia nr 267 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 28 września 1959 r.

INSTRUKCJA

w sprawie warunków technicznych obowiązujących przy wznoszeniu budowli murowanych na terenach obszarów górniczych.

1. Przedmiot i zakres stosowania instrukcji.

1.1. Instrukcję stosuje się do budowli i budynków murowanych, z wyjątkiem szkieletowych wielkoblokowych

i przemysłowych, wznoszonych na terenach obszarów górniczych.

1.1.1. Za budynki murowane w rozumieniu instrukcji uważać należy budynki o ścianach wykonanych:

1) z cegły lub elementów kilkucegłowych,

2) z małych elementów prefabrykowanych, których ułożenie w murze dokonuje się ręcznie bez użycia dźwigu,

3) z betonu wylewanego w deskowaniu na miejscu (w kondygnacji piwnicznej).

1.1.2. Obszarami górniczymi w rozumieniu niniejszej instrukcji są tereny, pod którymi albo w pobliżu których była, jest lub będzie w okresie amortyzacji budynku prowadzona eksploatacja górnicza.

1.2. Instrukcja zawiera przepisy ogólne, obowiązujące przy wznoszeniu budowli na terenach górniczych oraz zasady konstrukcji budynków, wznoszonych na terenach podlegających niewielkim i regularnym odkształceniom, odpowiadających kategorii I, II i III wg klasyfikacji podanej ust. 2.2.

1.2.1. Przez zabezpieczenie budynków rozumieć należy takie wykonanie jego konstrukcji, które zapewnia całkowicie jego stateczność, nie wyklucza natomiast powstania uszkodzeń nie zagrażających bezpieczeństwu użytkowania i dających się łatwo naprawić.

2. Klasyfikacja terenu

2.1. Charakterystyką terenów budowlanych na obszarach górniczych są odkształcenia ich powierzchni wywołane eksploatacją, a w szczególności promień krzywizny Rmin, przesunięcia poziome Emax i przechylenia Tmax.

2.2. W celu określenia stopnia przydatności terenu obszaru górniczego do zabudowy stosuje się klasyfikację podziału terenowego według poniższej tabeli.

Kategoria	Stopień przydatności do zabudowy	Wielkość spodziewanej deformacji		
		Tmax mm/m	Rmin km	Σmax mm/m
I	Tereny, na których wznoszone budynki bez zabezpieczeń mogą ulegać tylko nieznacznym i łatwym do naprawienia uszkodzeniom	$\leqslant$ 2,5	$\geqslant$ 20	$\leqslant$ 1,5
II	Tereny, na których zabezpieczenie budynków polega na zastosowaniu prostych i niekosztownych środków, dopuszczających jednakże pewne uszkodzenia łatwe do naprawy	$\leqslant$ 5	$\geqslant$ 12	$\leqslant$ 3
III	Tereny, na których zabezpieczenie budynków wymaga zastosowania bardziej kosztownych środków, które jednakże nie wykluczają powstania pewnych uszkodzeń łatwych do naprawy	$\leqslant$ 10	$\geqslant$ 6	$\leqslant$ 6
IV	Tereny wymagające specjalnego zabezpieczenia budynków, które jednakże nie wykluczają powstania pewnych uszkodzeń łatwych do naprawy	$\leqslant$ 15	$\geqslant$ 4	$\leqslant$ 9
V	Tereny zasadnicze nie nadające się do zabudowy	$>$ 15	$<$ 4	$>$ 9

2.3. Powyższą klasyfikacją nie ujęte są tereny podlegające nieregularnym odkształceniom, a w szczególności tereny, na których istnieje duże prawdopodobieństwo wystąpienia zapadlisk, szczelin, stopni itp.

Tereny takie do zabudowy zasadniczo nie nadają się.

3. Założenia projektowe

3.1. Założenia projektowe budowli przewidzianych do wznoszenia na terenach górniczych powinny zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 9 zarządzenia Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 11 lipca 1957 r. (Mon. Pol. nr 62/57, poz. 383) być uzupełnione załączoną opinią o warunkach górniczych i możliwościach występowania ruchów terenów będących przyczyną szkód górniczych w budowach.

Opinię tę inwestor powinien uzyskać od zainteresowanych przedsiębiorstw górniczych. W przypadkach wątpliwych lub trudniejszych uzyskaną opinię potwierdza jednostka nadrzędna (zjednoczenie) albo zalecona przez inwestora ekspertyza górnicza.

3.1.1. Opinia przedsiębiorstwa górniczego powinna zawierać dane charakteryzujące warunki górnicze terenu, a w szczególności:

1) okres dokonanej lub przewidzianej eksploatacji,
2) system eksploatacji,
3) przewidziane odkształcenia terenu (Rmin, ε max),
4) możliwość aktywizacji starych wyrobisk,
5) możliwość powstania zapadlisk,
6) przebieg istniejących wychodni, uskoków i strefę ich wpływu na powierzchnię.

3.1.2. Wyboru właściwej koncepcji konstrukcji budynku oraz sposobu jego zabezpieczenia dokonuje na podstawie danych górniczych inżynier posiadający uprawnienia budowlane, odpowiednią wiedzę fachową i doświadczenie w dziedzinie szkód górniczych.

3.2. Uzyskanie opinii w warunkach górniczych nie zwalnia inwestora od obowiązku uzyskania zaświadczenia o lokalizacji szczegółowej, wydanego przez właściwy organ administracji państwowej w myśl rozdz. 2 zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. (Mon. Pol. nr 67/57, poz. 408), uzgodnionego z terenowo właściwym Okręgowym Urzędem Górniczym w trybie ustalonym zarządzeniem nr 17 Prezesa Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1959 r. (Mon. Pol. nr 15, poz. 64).

3.3. Dla inwestycji przewidzianych do zrealizowania na terenach kategorii II, IV i V, a poza tym niezależnie od kategorii przydatności terenu górniczego do zabudowy, dla budynków o charakterze monumentalnym, jak również dla inwestycji o ogólnym koszcie założeniowym powyżej 20 mil. zł. — powinna być z zasady opracowana ekspertyza górnicza i oparta na niej ekspertyza budowlana oraz przeprowadzone laboratoryjne badanie gruntu. Załączniki te powinny w omawianym przypadku stanowić integralną część założeń projektowych.

3.4. Na wznoszenie budowli na terenach zaliczonych do kat. IV i V, dla których potrzebne są poważne i podnoszące koszt budowy zabezpieczenia, powinna być każdorazowo wymagana zgoda inwestora centralnego.

3.5. Do wykonywania ekspertyz upoważnione są w zadzie państwowe jednostki projektowe, instytuty lub właściwe wyższe uczelnie.

W przypadkach odmowy wykonania ekspertyzy przez powyższe jednostki, może być zlecone wykonanie ekspertyzy rzeczoznawcom posiadającym odpowiednie kwalifikacje zawodowe w dziedzinie szkód górniczych; w przypadkach wątpliwych co do wyboru rzeczoznawców — ekspertów należy zasięgnąć opinii właściwego urzędu górniczego.

3.6. Wymienione w ust. 3.3. ekspertyzy oraz badania powinny ustalać:

1) ekspertyza górnicza:

a) układ i charakterystykę warstw geologicznych pod terenem, ilość, głębokość oraz specyfikę zalegania złoża i jego grubość, sposób i czas eksploatacji dokonanej i przewidywanej oraz chrakterystykę nadkładu z uwzględnieniem warunków wodnych,

b) wielkości charakteryzujące przewidywane odkształcenia terenu (wskaźniki deformacji), a mianowicie największe ruchy pionowe (Wmax), poziome (ε max), najmniejszy promień krzywizny (Rmin), największe pochylenie terenu (Tmax),

c) możliwość aktywizacji starych wyrobisk ze specjalnym uwzględnieniem płytkiej eksploatacji,

d) usytuowanie wychodni uskoków tektonicznych i możliwość powstania na powierzchni terenu deformacji związanych z uskokami,

e) usytuowanie granic eksploatacji poszczególnych pokładów,

f) możliwość powstania na powierzchni zapadlisk, lejów, obsunięć i pęknięć terenu,

g) możliwość wystąpienia pośrednich i nadzwyczajnych wpływów eksploatacji górniczej na powierzchni terenu,

h) kierunek posuwania się frontów eksploatacji poszczególnych pokładów, jeżeli kierunki te moga być pewnie ustalone,

i) szkic sytuacyjny rozpatrywanego terenu, z naniesieniem charakterystycznych danych eksploatacji jak: granice i wielkość deformacji terenu na skutek eksploatacji, wychodnie uskoków, pasy przyuskokowe, kierunki posuwania się frontów eksploatacji itp.,

2) ekspertyza budowlana:

a) charakterystykę gruntu zalegającego pod fundamentami projektowanego budynku, opartą na wynikach wierceń próbnych, lub na wynikach badań laboratoryjnych,

b) pożądane usytuowanie budowli na danym terenie, jeżeli nie jest ono z góry przesądzone,

c) maksymalne dozwolone wymiary segmentów budowli wydzielonych dylatacjami (długość, szerokość i wysokość) oraz wymagane szerokości szczelin dylatacyjnych,

d) wymagany sposób posadowienia budowli,

e) rodzaj potrzebnych zabezpieczeń budowli,

f) wymagany rodzaj materiałów i konstrukcji, które powinny być użyte do budowy,

g) ewentualne zalecenia specjalne (np. wybór metody obliczeń, ustalenie wyjściowych parametrów, proponowana koncepcja konstrukcji itp);

ekspertyza budowlana stanowi podstawę do opracowania projektu (dokumentacji projektowo-kosztorysowej), z uwzględnieniem wymaganego zabezpieczenia budynku, natomiast nie może być traktowana jako dokumentacja techniczna, wystarczająca dla wykonawstwa,

3) badania laboratoryjne gruntu:

a) rodzaje gruntów wg nomenklatury PN-55/B-03020 w profilach pionowych,

b) moduł ściśliwości E kg/cm^2 dla obciążeń od ok. 1—4 kg/cm^2,

c) spoistość c kg/cm^2,

d) kąt tarcia wewnętrznego φ o,

e) nośność graniczną gruntu ε kg/cm^2 (obliczeniową),

f) ewentualnie inne cechy charakterystyczne gruntu.

4. **Usytuowanie osiedli i budynków.**

4.1. Na terenach obszarów górniczych należy możliwie ograniczać wznoszenie budowli oraz użytkowanie terenów nie związanych z eksploatacją bazy surowcowej. Nie dotyczy to użytkowania na cele uprawy roli i uprawy leśnej oraz wznoszenia budynków z uprawami tymi związanych.

4.2. Sytuowanie osiedli powinno być dokonywane z uwzględnieniem warunków górniczych. Projekty budowy osiedli powinny być opracowywane z uwzględnieniem fachowej opinii budowlanej lub przy współudziale odpowiedniego fachowca.

4.3. Usytuowanie budynków powinno być dostosowane do warunków górniczych, a mianowicie:

1) unikać należy sytuowania budynków:
a) w zasięgu wpływów trwałej granicy eksploatacji,
b) na obrzeżach filarów,
c) w pasach przyuskokowych,
d) na terenach kategorii V,

2) oś podłużna budynków powinna być równoległa do obrzeża niecki (frontu eksploatacji), co jest najkorzystniejsze dla konstrukcji budynku.

5. **Ogólne zasady kształtowania budynku.**

5.1. Budynek wznoszony na terenie obszaru górniczego powinien być podzielony przerwami dylatacyjnymi na części zwane segmentami, jeżeli:

1) długość budynku znacznie przekracza 20 m lub jest większa niż dwukrotna wysokość budynku,

2) ustrój konstrukcyjny budynku wykazuje znaczne różnice.

Wydzielone przerwami dylatacyjnymi segmenty powinny odpowiadać warunkom budynku nie wymagającego dylatowania.

5.2. Wysokość odpowiednio zabezpieczonego segmentu nie jest zasadniczo ograniczona z punktu widzenia potrzeb eksploatacji górniczej, poza przypadkami zastrzeżonymi przez eksperta górniczego albo jeżeli warunki budowy nie zostały określone w zezwoleniu na budowę lub w zaświadczeniu lokalizacji szczegółowej.

Ewentualna zmiana wysokości w obrębie jednego segmentu nie powinna przewyższać 20%. Wysokość segmentu mierzy się od poziomu posadzki piwnicznej do wierzchu najwyższego stropu.

W razie braku piwnic należy wysokość budynku liczyć od spodu ław fundamentowych.

5.3. Najkorzystniejszym rzutem poziomym segmentu jest zwarty prostokąt.

5.4. Poziom posadowienia segmentu powinien być stały na całym jego rzucie poziomym.

5.5. Założenie piwnicy korzystniej wpływa na wytrzymałość segmentu. Jeżeli w segmencie przewidziane są piwnice, to należy je zakładać na całym rzucie poziomym segmentu.

5.6. Założenie w ścianach konstrukcyjnych parteru dużych otworów (jak np. w lokalach usługowych) wpływa niekorzystnie na pracę budynku w warunkach górniczych.

5.7. W segmentach o wydłużonym rzucie poziomym jest bardziej wskazane stosowanie nośnych ścian podłużnych, aniżeli poprzecznych.
W razie zachowania warunku podanego w ust. 4.3. pkt 2 korzystniejsze jest stosowanie układu poprzecznego.

5.8. Każda ściana lub strop powinny być skonstruowane w jednej płaszczyźnie. Zastosowanie w ścianach wykuszy lub wnęk oraz zmiany wysokości założenia części stropu danej kondygnacji wymagają każdorazowo oddzielnego rozwiązania konstrukcyjnego.

6. Fundamenty.

6.1. Ławy fundamentowe zakładać należy na jednym poziomie pod całym budynkiem, a w razie konieczności zróżnicowania głębokości posadowienia, — na jednym poziomie w każdym poszczególnym segmencie budynku.

6.2. Przy nieuknionej konieczności posadowienia segmentu na różnych głębokościach, w części głębszej segmentu należy dać poziomą dylatację na wysokości spodu ław fundamentowych przylegającej części płytszej segmentu, zapewniając ciągłość przenoszenia siły podłużnej fundamentów wyżej położonych.

6.3. Ławy fundamentowe zakładać należy jak najpłyciej, uwzględniając odpowiednią głębokość posadowienia z uwagi na przemarzanie i rodzaj gruntu.

6.4. Przy wymiarowaniu fundamentów na terenach kategorii I — IV należy dążyć do maksymalnego wykorzystania dopuszczalnego obciążenia gruntu budowlanego według PN-55/B-03020, ponieważ przy silniejszym obciążeniu gruntu budynek łatwiej znosi wpływy odkształceń terenu, spowodowanych eksploatacją górniczą.

6.5 Przy gruntach o dużej wytrzymałości (np. wapienie, piaskowce) należy pod fundamentami zastosować amortyzującą poduszkę piaskową o grubości 0,5 m przy ruchach poziomych gruntu i o odpowiednio większej (0,8—1,0 m) grubości przy spodziewanych ruchach pionowych.

6.6 Siły poziome powstałe z pełzania gruntu mogą być przejęte przez żelbetowe ławy fundamentowe. Ławy te powinny tworzyć zamknięte obwody, zbrojone na siły podłużne w sposób ciągły pod wszystkimi ścianami segmentu, wydzielonego dylatacjami.

6.6.1 Zbrojenie podłużne ław na siły spowodowane wpływami eksploatacji górniczej nie wyklucza ewentualnej potrzeby zbrojenia ich na siły wynikające z obciążenia pionowego i rodzaju gruntu (uzbrojenie statyczne).

6.6.2 Ławy fundamentowe należy obliczać na siły poziome, powstałe z pełzania gruntu, przy czym ławy równoległe do kierunku pełzania, jako pracujące na części wypukłej obrzeża niecki na rozciąganie, a ławy prostopadłe do kierunku pełzania — na poziome zginanie.

6.6.3. Przy pełzaniu ukośnym obydwa te działania występują jednocześnie w ławie jako składowe pełzania o kierunku równoległym i prostopadłym do ławy.

6.6.4. W ławach długich zginanie poziome powinno być zmniejszone przez zastosowanie dodatkowych ław kotwicznych. W celu przeciwdziałania skutkom ukośnego pełzania należy poza tym stosować przekątne ławy kotwiczne, zapewniające geometryczną niezmienność w planie układu ław fundamentowych segmentu.

6.7. W przypadkach konstrukcyjnie i ekonomicznie uzasadnionych, siły poziome, pochodzące z pełzania gruntu, mogą być przyjęte przez poziomą żelbetową przeponę kotwiczną.

6.7.1. Przeponę wykonujemy o grubości ok. 10 cm, zbrojoną krzyżowo w sposób ciągły na całej powierzchni pod każdym segmentem, oraz zbrojoną dodatkowo pod murami nośnymi równolegle do tych murów. Przepona kotwiczna powinna być założona w każdym segmencie na jednym poziomie pomiędzy fundamentami a murami suteren. Pomiędzy przeponą kotwiczną a fundamentami (na ławach fundamentowych i bezpośrednio pod przeponą kotwiczną) należy założyć dwie lub trzy warstwy papy niepiaskowanej na lepiku. Zamiast lepiku pomiędzy warstwami papy można zastosować odpowiednią masę plastyczną dla zmniejszenia tarcia. Przed ułożeniem papy wierzch fundamentów (ław fundamentowych) powinien być dokładnie wyrównany w poziomie i starannie wygładzony.

Również podłoże pod przeponę pomiędzy fundamentami musi być starannie wyrównane w poziomie.
Przy zastosowaniu przepony kotwicznej, fundamenty (ławy fundamentowe) nie wymagają zbrojenia na wpływy eksploatacji górniczej i mogą być betonowe lub murowane z cegły lub z kamienia. Może natomiast zajść potrzeba zbrojenia ich na siły wynikające z obciążenia pionowego i rodzaju gruntu (uzbrojenia statyczne).

6.7.2. Przepona kotwiczna może być jednocześnie podłogą suteren. W tym przypadku należy na przeponie wy-

konać warstwę ochraniającą przeponę przed uszkodzeniami mechanicznymi, ochronę taką może stanowić gładź cementowa o grubości minimum 2 cm lub, w zależności od wymagań użytkowania, ułożona na przeponie odpowiednia podłoga. Przy gruntach zawilgoconych należy dać pod przeponę izolację przeciwwilgociową.

6.7.3. W pewnych przypadkach wymagane jest założenie podłogi niektórych pomieszczeń wyżej, aniżeli przepona. Wobec konieczności założenia przepony na jednym poziomie w całym segmencie, przepona stanowi podłogę poziomu niższego (dominującego), natomiast w pozostałych pomieszczeniach na przeponie należy wykonać nasyp, a na nim podłogę. Tego rodzaju nasyp należy uwzględnić w obliczeniu przepony.

6.7.4. Jeżeli w segmencie nie ma piwnic, przeponę kotwiczną należy umieścić na murach fundamentowych i na podsypce, stanowiącej podkład pod podłogę parteru.

6.7.5. W razie gdy sutereny mają podrzędne znaczenie, można ze względów oszczędnościowych strop suteren wykorzystać jako przeponę kotwiczną segmentu. Wówczas jednak należy się liczyć z uszkodzeniami murów piwnicznych.

7. Stropy

7.1. Stropy powinny być powiązane w swych płaszczyznach za pomocą żelbetowych wieńców kotwicznych, uzbrojonych w sposób ciągły na występujące w nich siły podłużne. Wieńce powinny tworzyć obwody zamknięte na wszystkich ścianach nośnych.

7.2. Należy stosować stropy monolityczne, tj. żelbetowe lub staloceramiczne, ewentualnie z elementów prefabrykowanych. Innego rodzaju stropy mogą być stosowane w przypadkach uzasadnionych względami technicznymi.

Stropy staloceramiczne i prefabrykowane powinny mieć konstrukcję zapewniającą ich monolityczność w płaszczyźnie stropu oraz należyte zakotwienie zbrojenia głównego i rozdzielczego w wieńcach kotwicznych.

Materiał stropów powinien mieć dostateczną wytrzymałość na ściskanie, wywołane odkształceniami. Nie należy stosować stropów na belkach stalowych, jak np. stropów Kleina lub sklepionych pomiędzy dźwigarami.

7.3. W stropie nad piwnicami i w stropie nad ostatnią kondygnacją należy stosować zbrojenie rozdzielcze z odpowiednimi zakładami, zapewniającymi ciągłość zbrojenia pomiędzy wieńcami. W stropach staloceramicznych lub z elementów prefabrykowanych należy zbrojenie rozdzielcze umieszczać w warstwie nadbetonu o grubości min. 3 cm.

8. Sciany

8.1. Sciany główne wykonywać można z cegły lub z elementów prefabrykowanych. Sciany mogą być wykonywane na zaprawie wapiennej, cementowo-wapiennej lub cementowej. Sciany na zaprawie wapiennej należy stosować, jeżeli odkształcenia terenu są małe, a grunt budowlany jest mało ściśliwy. Sciany na zaprawie cementowej należy stosować jeżeli odkształcenia terenu są duże, a grunt budowlany jest ściśliwy. W warunkach pośrednich stosować można zaprawę cementowo-wapienną z tym, że przy gruntach twardych i przy znacznych odkształceniach terenu zagadnienie konstrukcji ścian należy rozpatrzyć indywidualnie. Dla orientacji do określenia wielkości odkształceń terenu może posłużyć tabela podana ust. 2.2., przy czym za małe można uważać odkształcenia na terenach kat. I-ej, za średnie na terenach kat. II-ej, a duże na terenach kat. III-ej.

8.2. Materiał ścian głównych powinien wykazywać dostateczną wytrzymałość na ściskanie i ścinanie. Tym samym stosowanie pustaków i innych materiałów o małej wytrzymałości powinno być ograniczone do najwyższych kondygnacji, oraz do przypadków, gdy nie należy się spodziewać większych odkształceń budynków.

8.3. Sciany główne powinny być w całej swojej płaszczyźnie na danej kondygnacji wykonane z materiału jednorodnego pod względem własności wytrzymałościowych.

9. Dylatacje

9.1. Dylatacje powinny przebiegać w jednej płaszczyźnie pionowej od dachu (kalenicy) do spodu fundamentów (gruntu budowlanego).

9.2. Odstęp przerw dylatacyjnych powinien wahać się w granicach od 12 do 20 m w zależności od stopnia przewidywanych deformacji terenu i wysokości budynku (rozdz. 5 instrukcji).

9.3. Szerokość przerw dylatacyjnych może być obliczana z wzoru:

$$s = \left(\frac{h}{R} + 0{,}5\,\varepsilon\right) \cdot d$$

We wzorze oznaczają:

s = szerokość przerwy dylatacyjnej w świetle w mm,

h = wysokość budynku w m (od spodu fundamentu do kalenicy dachu),

R = najmniejszy promień krzywizny terenu w km,

ε = największe skrócenie poziome jednostkowe gruntu mm/m/0/00,

d = długość segmentu w m.

9.4. Dylatacje z reguły należy ujmować w podwójne ściany przydylatacyjne, zamknięte i usztywniające przyległe segmenty budynku. Jeżeli w pewnych warunkach rozwiązanie takie jest niemożliwe, dylatacje należy ująć w podwójne ramy żelbetowe, powiązane ze stropami i ścianami podłużnymi przyległych segmentów.

10. Schody

10.1. Klatki schodowe powinny być umieszczone możliwie w środku długości segmentu. Nie należy wysuwać klatek schodowych poza lico bryły segmentu.

10.2. Schody mogą być wykonywane w konstrukcji żelbetowej monolitycznej, stalowej lub drewnianej, jeżeli z innych względów jest to dopuszczalne. Schody z większych elementów prefabrykowanych mogą być również stosowane pod warunkiem zachowania dostatecznie dużych powierzchni ich podparcia oraz należytego wzajemnego skotwienia.

11. Dachy

11.1. Dach na konstrukcji budynku wysokiego o odpowiednim zabezpieczeniu nie doznaje zasadniczo wpływów deformacji terenu i przeto nie wymaga żadnych specjalnych środków zabezpieczających go przed szkodami górniczymi.

11.2. Konstrukcja płaskich dachów żelbetowych i stropodachów, stanowiących górne tarczowe zamknięcie budynku, powinna odpowiadać wymaganiom stosowanym do konstrukcji stropów.

11.3. Na budynkach niskich z uwagi na możliwe deformacje należy stosować dachy z materiału sprężystego, lub o konstrukcji podatnej na odkształcenia.

11.4. W dachach o znaczniejszym pochyleniu połaci, w celu uniknięcia rozporowego działania dachu, szczególnie niebezpiecznego przy ściankach kolankowych, należy całkowicie oddylatować konstrukcję dachową od tych ścianek.

12. Otwory drzwiowe i okienne

12.1. Poziome i pionowe pasy muru między otworami w ścianach powinny być ciągłe. Z tego względu korzystniejsze jest stosowanie logii niż balkonów, dające możność konstrukcyjnego wykorzystania pełnej balustrady. Filary międzyokienne i narożne należy stosować o takich szerokościach, aby w razie uszkodzeń przy deformacji budynku nie utraciły stateczności. Szerokość filarów międzyokiennych nie powinna być mniejsza niż połowa wysokości przylegającego otworu, zaś szerokość filara narożnego wynosić co najmniej $^3/_4$ wysokości przylegającego otworu. Nie należy stosować przesklepienia otworów.

12.2. Nad otworami okiennymi usytuowanymi w pobliżu stropów należy wykonywać nadproża ciągłe połączone z wieńcami stropowymi. W przypadku stosowania niższych otworów okiennych i drzwiowych, należy zakładać nad nimi oddzielne nadproża belkowe.

12.3. Otwory okienne w obrębie klatek schodowych należy tak rozmieszczać w pionie, by między nimi było można ułożyć w sposób ciągły kotwiczne wieńce stropowe. W stropach suteren siły osiowe wieńców, przeciętych otworami bram wejściowych, należy przenieść za pomocą specjalnie dookoła tych otworów wykształconych ram żelbetowych.

12.4. W ścianach przydylatacyjnych należy o ile możności unikać drzwi, w razie konieczności ich umieszczenia należy wykonać odpowiednie uszczelnienie na przerwie dylatacyjnej.

13. Instalacje

13.1. Wszystkie przewody instalacji centralnego ogrzewania, wodociągowo-kanalizacyjnej, gazowej itp. należy prowadzić po powierzchni elementów konstrukcyjnych budynku, dla łatwiejszej ich kontroli i naprawy ewentualnych uszkodzeń, powstałych na skutek ruchów terenu. Przy przekraczaniu dylatacji między poszczególnymi segmentami, jak i przy przejęciach z budynków w teren, przewidzieć należy w przewodach w/w instalacji oraz instalacji elektrycznych odpowiednie luzy lub elementy kompensacyjne.

13.2. Instalacje sanitarne prowadzone pod podłogą piwnicy zakładać należy w budynkach z przeponą albo:
1) nad przeponą, ewentualnie w nasypie (ust. 6.7.3.) wykonanym na przeponie, albo
2) pod przeponą, w specjalnym kanale przełazowym, wykonanym przed zabetonowaniem przepony i z nią nie związanym.

13.3. Przy zakładaniu przewodów należy zwrócić szczególną uwagę na to, aby nie uszkodzić uzbrojenia przepony, ław fundamentowych, wieńców itp.

13.4. Wewnętrzne wymiary szybu dźwigowego należy w rzucie poziomym powiększyć w stosunku do wielkości normatywnych o wielkość h. T, gdzie h oznacza całkowitą wysokość szybu, a T przechylenie terenu w liczbach dziesiętnych (mm/m).
O tę samą wielkość należy powiększyć szerokość drzwi wejściowych szybu.
Prowadnice dźwigu powinny mieć zapewnioną możliwość rektyfikacji.

14. Schrony

Schrony umieszczane w piwnicach budynków na terenach górniczych powinny być projektowane z uwzględnieniem następujących dodatkowych warunków konstrukcyjnych:

14.1. Pomieszczenia schronowe, założone w piwnicy budynku albo w jego części wydzielonej dylatacjami, powinny posiadać konstrukcję zabezpieczoną przed uszkodzeniami na skutek wpływów eksploatacji górniczej.

14.2 W celu zabezpieczenia schronu przed wpływami pełzania gruntu, należy na całym rzucie poziomym segmentu schronowego zastosować żelbetową przeponę kotwiczną.

14.3. Konstrukcja podłogi, ścian i stropu schronu razem z zamknięciami wszystkich otworów powinna zapewniać szczelność schronu przy największych spodziewanych deformacjach terenu.

14.4. Przyległe do schronu tunele, szybiki, przedsionki, wejścia zapasowe itp. powinny również posiadać konstrukcję zabezpieczoną przed wpływami eksploatacji górniczej i być oddylatowane od konstrukcji właściwych powieszczeń schronu. Pomieszczenia schronu powinny być oddzielone od nich szczelnymi zamknięciami.

14.5. Przy projektowaniu bezpośrednich przejść między pomieszczeniami schronowymi, znajdującymi się w oddylatowanych od siebie sąsiadujących segmentach budynku, przewidzieć należy w każdym segmencie oddzielną śluzę z podwójnymi drzwiami, otwieranymi do wnętrza danego segmentu. —

116.

ZARZĄDZENIE nr 312 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 16 listopada 1959 r.

określające wytyczne w sprawie ustalenia obowiązków służbowych i zakresu odpowiedzialności pracowników wydziałów budownictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) z tytułu sprawowanego nadzoru i kontroli.

(Znak OR1-PRN/w/59)

W wykonaniu zarządzenia nr 41 Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 marca 1959 r. w sprawie usunięcia zaniedbań w zakresie nadzoru i kontroli w przedsiębiorstwach, instytucjach i urzędach państwowych (Mon. Pol. nr 28, poz. 132)

oraz w związku z pismem okólnym nr 76 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1959 r. w sprawie ustalenia obowiązków służbowych osób odpowiedzialnych za nadzór i kontrolę w przedsiębiorstwach i urzędach państwowych, ustala się, co następuje:

§ 1.1. Do stanowisk, na których ciąży obowiązek wykonywania nadzoru i kontroli, zalicza się w wydziale budownictwa stanowiska:
— kierownik wydziału,
— zastępca kierownika wydziału,
— kierownicy oddziałów (referatów) wchodzących w skład wydziału,
— pracownicy zajmujący samodzielne stanowiska pracy.

2. W uzasadnionych przypadkach, do stanowisk, o których mowa w ust. 1, mogą być zaliczone przez kierownika wydziału budownictwa także i inne stanowiska pracy.

§ 2. 1. Kierownicy wydziałów budownictwa opracują regulamin organizacyjny wydziału, obejmujący:
a) zakres działania komórek organizacyjnych i stanowisk pracy wchodzących w skład wydziału;
b) określenie zakresu odpowiedzialności osób, zajmujących stanowiska wymienione w § 1, na których ciąży obowiązek wykonywania nadzoru i kontroli.

2. Jeżeli zakres działania komórek organizacyjnych i stanowisk pracy wchodzących w skład wydziału został już opracowany, należy uzupełnić go określeniem odpowiedzialności, o którym mowa w ust. 1 lit. b).

3. Podstawą do opracowania regulaminu organizacyjnego powinny być ustalone przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) zakres działania i organizacja wewnętrzna wydziału budownictwa.

4. Regulamin, o którym mowa w ust. 1, należy przedłożyć do aprobaty przewodniczącemu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 3. Przy ustaleniu zakresu odpowiedzialności osób wykonujących nadzór i kontrolę należy wziąć za podstawę czynności służbowe tych osób, wynikające z zakresu działania właściwych komórek organizacyjnych uwzględniając wymienione przykładowo niżej obowiązki związane z pełnieniem danego stanowiska.

1. Kierownik wydziału budownictwa:
1) odpowiada za właściwe zorganizowanie nadzoru i kontroli w wydziale,
2) odpowiada za merytoryczną działalność wydziału — właściwe przygotowanie i realizację programów pracy zgodnie z obowiązującymi wytycznymi Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej,
3) odpowiada za prawidłowe wykonywanie uchwał wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) i jej prezydium,
4) sprawuje nadzór i kontrolę w szczególności nad:
   a) doborem odpowiednich pracowników oraz przestrzeganiem przez nich dyscypliny pracy;
   b) legalnością i słusznością gospodarcza wydawanych decyzji administracyjnych w ramach właściwości wydziału,
   c) przestrzeganiem właściwego postępowania przy podejmowaniu i wykonywaniu przez pracowników wydziału prac ubocznych,
   d) stosowaniem zasady osobistej odpowiedzialności pracowników, którzy dopuścili się wykroczeń służbowych lub nadużyć.
5) Kierownik wydziału sprawuje nadzór i kontrolę nad prawidłową i legalną działalnością wydziałów architektury i budownictwa prezydiów powiatowych rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z powiatów) w części spraw dotyczących właściwości Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Zastępca kierownika wydziału sprawuje nadzór i kontrolę nad bezpośrednio podporządkowanymi mu komórkami organizacyjnymi w zakresie ustalonym w ust. 1 pkt 2), 3) i 4).

3. Kierownicy oddziałów (referatów) wchodzących w skład wydziału oraz pracownicy zajmujący samodzielne stanowiska pracy ponoszą odpowiedzialność za:
a) przestrzeganie dyscypliny pracy,
b) terminowe i właściwe wykonanie zadań oddziału (referatu, samodzielnego stanowiska pracy),
c) legalne i gospodarczo słuszne przygotowanie decyzji administracyjnych należących do właściwości oddziału (referatu, samodzielnego stanowiska pracy),
d) stosowanie zasady osobistej odpowiedzialności pracowników za popełnione wykroczenia służbowe i nadużycia.

§ 4. Określenie obowiązków służbowych właściwych pracowników wydziału nie narusza obowiązków i odpowiedzialności, wynikających z odrębnych przepisów.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

117.

ZARZĄDZENIE nr 313 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 listopada 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych Nr 1 „Elektromontaż" w Gliwicach.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15, ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1-Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących Przedsiębiorstwa Robót Elektrycznych Nr 1 „Elektromontaż" w Gliwicach.

§ 2. Organizację szkoły określa statut,*) stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 września 1959 roku.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

*) Statut rozesłano zainteresowanym.

118.

ZARZĄDZENIE nr 314 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 listopada 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Budowlanej dla Pracujących Ostrowieckiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego w Ostrowcu Świętokrzyskim.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15, ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1-Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Budowlaną dla Pracujących Ostrowieckiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Przemysłowego w Ostrowcu Świętokrzyskim.

§ 2. Organizację szkoły określa statut,*) stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października 1959 roku.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

*) Statut rozesłano zainteresowanym.

119.

ZARZĄDZENIE nr 315 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 listopada 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Zawodowej dla Pracujących Fabryki Urządzeń Technicznych w Jaśkowicach Śląskich.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15, ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1-Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących Fabryki Urządzeń Technicznych w Jaśkowicach Śląskich.

§ 2. Organizację szkoły określa statut*), stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października 1959 roku.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

*) Statut rozesłano zainteresowanym.

120.

ZARZĄDZENIE nr 316 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 17 listopada 1959 r.

w sprawie otwarcia Zasadniczej Szkoły Budowlanej dla Pracujących Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego w Zgorzelcu.

(Znak: ZB/6/59)

Stosownie do § 15, ust. 1 rozporządzenia Ministra Oświaty z dnia 14 lutego 1959 r. w sprawie dokształcania oraz kontroli nauki zawodu młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy (Dz. U. nr 17, poz. 99) oraz w związku z zarządzeniem Ministra Oświaty z dnia 25 maja 1959 r. (nr PC 1-Oa/4/59) w sprawie ramowego statutu zasadniczych szkół zawodowych dla pracujących (przyzakładowych) zarządza się, co następuje:

§ 1. Otwiera się Zasadniczą Szkołę Budowlaną dla Pracujących Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego w Zgorzelcu.

§ 2. Organizację szkoły określa statut*), stanowiący załącznik do zarządzenia.

§ 3. Zarządzenie obowiązuje od dnia 1 października 1959 roku.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

*) Statut rozesłano zainteresowanym.

121.

OKÓLNIK nr 52 MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 20 listopada 1959 r.

w sprawie umieszczania ogłoszeń w prasie.

(Znak: FE-77/59)

W związku z poleceniem Prezesa Rady Ministrów w sprawie zaprzestania najpóźniej do końca 1959 r. korzystania przez uspołecznione jednostki wydawnicze z usług akwizytorów ogłoszeniowych, których działalność jest często podłożem różnego rodzaju nadużyć poleca się, co następuje:

§ 1. Umieszczanie przez jednostki podległe Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ogłoszeń w prasie oraz forma tych ogłoszeń powinny być uzależnione od rzeczywistej potrzeby i celowości ogłoszenia.

§ 2. Ogłoszenia do prasy mogą być dawane przez jednostki, o których mowa w § 1, wyłącznie bezpośrednio administracjom wydawnictw, z wyłączeniem akwizytorów.

§ 3. Kierownicy jednostek dających ogłoszenia do prasy powinni zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie wymogów, przewidzianych w § 1 i 2.

§ 4. Okólnik wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1959 r.

MINISTER
St. Pietrusiewicz

KOMUNIKAT I

W Monitorze Polskim ogłoszono:

w **nr 92** z 6.XI.59 r. **poz. 494** zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z 18.XI.59 r. w sprawie uzgodnień dostaw i ogólnych warunków dostaw związanych z obrotem z zagranicą pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej;

w **nr 94** z 14.XI.59 r. **poz. 499** zarządzenie Ministra Komunikacji z 22.X.59 r. zmieniające zarządzenie z 6.XII.55 r. w sprawie udzielania zezwoleń na przekraczanie odległości dozwolonego przewozu w ciężarowym transporcie samochodowym między osiedlami;

w **nr 95** z 18.XI.59 r. **poz. 503** zarządzenie Ministra Finansów z 28.X.59 r. w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji;

poz. 504 zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 9.XI.59 r. w sprawie robót budowlano-montażowych wykonywanych przez przedsiębiorstwa państwowe przy budowie szkół ze środków państwowych i społecznych.

KOMUNIKAT II

Wydane zostały, a nie są ogłoszone w Dzienniku Urzędowym następujące akty normatywne:

Zarządzenia Ministra:

nr 270 z 30.IX.59 r. znak: OR4-15-45/59 w sprawie przekazania cegielni Pustkowo;

nr 273 z 3.X.59 r. znak: OR3-13/59 w sprawie zasad działania, zmiany przedmiotu działania i podporządkowania przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Biuro Pomocy Technicznej;

nr 297 z 30.X.59 r. znak: OR4-6/59 w sprawie zmiany zarządzenia o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Wapienno-Piaskowe Wieliszew w Budowie;

nr 298 z 30.X.59 r. znak: OR4-1/59 w sprawie utworzenia Międzyresortowej Komisji do Spraw Gospodarki Kamieniem Budowlanym, Drogowym, Żwirem i Kruszywem;

nr 307 z 10.XI.59 r. znak: GM/2/39-IX-25/59 w sprawie objęcia przedsiębiorstwa pod nazwą Cegielnia Wapienno-Piaskowa Buczek Mały, Lipka, pow. Złotów daw. właść. Fr. Breyer;

nr 309 z 12.XI.59 r. znak: OR-4/6/59 w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakłady Silikatowe Leżajsk w Budowie;

nr 310 z 12.XI.59 r. znak: GM/2/9-11/273/59 w sprawie określenia rodzaju wykształcenia i praktyki pracowników inżynieryjno-technicznych w Instytucie Budownictwa Mieszkaniowego;

nr 311 z 12.XI.59 r. znak: GM/2/39-A-173/59 w sprawie objęcia przedsiębiorstwa pod nazwą Elektryczne Zakłady Ceramiczne Wilamowice.

Okólnik Ministra:

nr 51 z 12.XI.59 r. znak: ZB4/RZO-1/59 w sprawie wydawania legitymacji ubezpieczeniowych.

Polecenie służbowe Ministra:

nr 44 z 18.XI.59 r. znak: OR2/2/59 w sprawie zmiany nadzoru nad Centralnym Ośrodkiem Technicznego Normowania Pracy.

Pismo okólne Ministerstwa:

nr 47 z 17.XI.59 r. znak: BN/Ru-174/2346/59 uchylające pismo okólne nr 30 z dnia 11 czerwca 1959 r. w sprawie rozliczeń za roboty budowlano-montażowe zlecone przez społeczne komitety budowy szkół.

SPROSTOWANIE

W Dzienniku Urzędowym nr 17 z dnia 10 października 1959 r. w poz. 94 w załączniku do pisma okólnego nr 42 w § 13 ust. 1 w wierszu drugim po wyrazach „stan ilościowy polis” należy skreślić wyrazy: „oraz stan wartościowy polis”.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA
MINISTERSTWO BUDOWNICTWA
I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH
Warszawa, ul. Żurawia 3/5
Telefon Redakcji:
Centrala 21-05 wewn. 585
Telefon Administracji:
Centrala 21-05 wewn. 424

Warunki prenumeraty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych — prenumerata roczna zł 42,—. Cena pojedynczych egzemplarzy niezależnie od objętości zł 2,—. Wpłacać należy do Narodowego Banku Polskiego V Oddział Miejski w Warszawie na konto: „Ministerstwo Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, — Biuro Budżetowo-Gospodarcze nr 1529-91-867, cz. 6, Dz. 5. Rozdz. 19".

Cena zł 2.

OPŁATA POCZTOWA UISZCZONA RYCZAŁTEM

(miejsce na adres odbiorcy)

Adres zwrotny: Warszawa, ul. Żurawia 3/5

Zakł. Graf. „Tamka", W-wa. Nakład 6020 egz. Zam. 1815/59. C-24.